

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ, τῇ 7 Φεβρουαρίου, 1852.

Ο ΚΙΝΕΖΟΣ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΕΚΘΕΣΙΝ.

[Συνέχεια ἀπὸ Αριθ. 33.]

Ὁ μὴν Ἀπρίλιος ἔφθανεν εἰς τὸ τέρμα του.

Πρῶτα ἦτον· ὅτε ἐγεγρεῖς ἐκαθήμεν μόνος εἰς τὸ δωμάτιόν μου, συλλογιζόμενος τὰ συμβάντα τῆς παρελθούσης νυκτός. Πῶς; ἔλεγα, νὰ κατατρέχη ἐμὲ ἡ τύχη; Τίς ἤλπιζεν, ὕστερον ἀπὸ τόσον καιρὸν νὰ ἐπανίδω τὰς φορικαλέας ἐκείνας οκηνὰς θεατριζομένας ἐντελῶς; Σύμπτωσις παράδοξος! Αἰοπὸν παντοῦ ὅπου καὶ ἂν ὑπόγῳ ἢ σκιά ἐκείνης θέλει μὲ κατατρέχει διηλεκτῶς; καὶ ἔμενα ἀναπολῶν καὶ ἀναμνηστικῶν τὰ παρελθόντα αὐτὰ ἐξ ἑνός, καὶ ἐξ ἄλλου τὸ ἄτοπον τὸ ὁποῖον ἐπραξα πηθήσας ἐπὶ τῆς θεατρικῆς σκηνῆς καὶ ἐμποδίσας τὴν παράστασιν, διότι ὡς μ' ἔκαμον τὴν παρατήρησιν εἰς τὴν αὐτὴν ὕστερον, δὲν ἔμελλεν ἡ κόρη νὰ φονευθῇ ἀληθῶς, ἀλλὰ κατὰ προσποίησιν, ἐπειδὴ οὕτως ἀπῆται τὸ δρᾶμα. Ἐν γένει ἡ πρᾶξις μου αὕτη ἐγράφη καὶ εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ἡ πόλις ὅλη τὴν ἐγνώριζε, διότι ἡ ἔνεκα τούτου, ἡ ἔνεκα τῆς ὑψηλῆς μου θέσεως, ἡ διότι, κατ' αὐτοὺς, παράδοξος ἐγὼ ἦμην ἄνθρωπος, παντοῦ ὅπου καὶ ἂν διέβαινα, τοιοῦτος συνηθροίζετο κόσμος ἵνα μὲ ἴδῃ, ὥστε πολλὰ

κίς ἤναγκαζόμεθα νὰ διασχίζωμεν τὸ πλήθος καὶ νὰ περῶμεν.

Τὸ μέγα ὥρολόγιον τῶν ἀνακτόρων ἐσήμαινεν ἤδη τὴν δεκάτην π. μ. κ' ἐγὼ ἀκόμη δὲν εἶχα διώξει τῆς μνήμης μου οὐδὲν τῶν προεκτεθέντων· εἰς ὑπηρετῆς ἀνοιξας τὰ πτερά τῆς θύρας μου, ἀνῆγγειλε τὴν Κ. Ἀόλλα-Μοντές. Τὸ πνεῦμά μου ὀλίγον ἠούχασεν, ἡ γέρθην ἐκ τοῦ ληθάργου μου, καὶ ὁ νοῦς μου εἰς ἄλλα ἤρchiσε νὰ περιστρέφεται ἀντικείμενα· εἰσῆλθε περιχορῆς ἡ χαριεστάτη ἐκείνη κόρη, μ' ἔειπε τὴν χεῖρά της, καὶ ἡ χεὶρ μου ἔτρεψε, τ' ὁμολογῶ, Σίγγ, κρατοῦσα τὴν ἰδικήν της.

— Ἴδου, ἐφύλαξα τὴν ὑπόσχεσίν μου, μὲ λέγει μειδιῶσα, καὶ ἔσπευσα σήμερον νὰ σὰς ἐπισκεφθῶ. — Μεγάλῃ εὐχαριστοῖς, Κυρία μου, τῇ εἶπον, διότι βλέπω πλησίον μου τὴν πρώτην τῆς Εὐρώπης ψάλτριαν, τῆς ὁποίας ὁ φθόγγος εἶναι μελωδικώτερος καὶ αὐτῆς τῆς ἀηδόνος. Τώρα ἀρκοῦντως ἐγνώρισα πόσον ἀξίζει διὰ τὴν Εὐρώπην εἰς εὐφῶνος λάρυγγ. — Εἶσθε πολὺ καλὸς, Κύριε Πρέσβυ, ἂς ἀφήσωμεν αὐτὰ δι' ἄλλοτε. — Πῶς, φίλη μου, τὰ καλὰ πρέπει νὰ λέγονται πάντοτε. . . . Πλὴν μὲ συγχωρεῖτε καὶ νὰ σὰς εἶπω διατὶ τόσον μελαγχολική; — Μὴν ἐρωτᾶτε φίλε μου, κινδυνεύω νὰ χάσω ἀπὸ μίαν μου κρῖον 1,500,000 φράγκα, διὰ τινὰ πατρικὰ κτήματα, τὰ ὁποῖα ἀδίκως κατακρατεῖ εἰς θεῖός μου ἀπὸ δικαστήριον εἰς δικαστήριον, κατηνάλωσα ὅλην ἐν γένει τὴν περιουσίαν μου, καὶ τώρα ὅτε ἡ ὑπόθσις μου ἡλλαξε μορφήν προσδίδουσα ἐπὶ τὰ κρείττω, ὡς λέγουν οἱ δικηγόροι μου, δὲν ὑπάρχουν

χρήματα, καὶ χάνω τὸ πᾶν διὰ μιᾶς· λοιπὸν πῶς θέλετε, Κύριε Πρέσβυ, νὰ μὴν εἶμαι λυπημένη; — Καὶ πῶς ἐδῶ δὲν ὑπάρχει δικαιοσύνη; δὲν ὑπάρχον νόμοι; διὰ νὰ λάβῃ τις τὸ δίκαιόν του πρέπει νὰ ἐξοδεύσῃ χρήματα; — **Μάλισα Κύριέ μου.** — Τότε λοιπὸν, ἀπήντησα, ἡ Εὐρώπη ἥτις καυχᾶται διὰ τὸν πολιτισμόν της καταφεύγει εἰς τοιαῦτα πράγματα· ποίου εἶδους πολιτισμὸς εἶναι αὐτός; — **Ὡ ναι,** τῶνόντι ἐν τοσοῦτῳ ἂν εἶχα ἐγὼ τώρα 60 χιλ. φράγκα τίποτε δὲν ἐγίνετο, ἤθελα κατορθώσαι τὸ πᾶν, πλην — **Πλην** τί φίλη μου, μήπως εἶναι δύσκολον νὰ εὕρῃ τις αὐτὰς τὰς ὀλίγας χιλ. φρ.; — **Αἶ** ἐμὲ δύσκολον. — **Ὅχι** ἀφοῦ τὸ πρᾶγμα ἔχει τοιουτοτρόπως, σήμερον σᾶς δίδω ἐν γραμματίον, διὰ τοῦ ὁποίου δύνασθε νὰ λάβητε, ὅπῃ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν αὐτὰ τὰ χρήματα, καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ θὰ διατρέψω ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ Λονδῖνον, παρακαλῶ νὰ ἔρχεσθε καθεκᾶστην νὰ με βλέπητε. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι μεταξὺ ἡμῶν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐχαρίστησις εἶναι ἀμοιβαῖα· πρὸς ἀμοιβὴν δὲ τῆς χάριτος αὐτῆς τῆς ὁποίας σᾶς ἔκαμα, θὰ μοῦ ψάλλετε ἀπὸ ἐν ἀσμάτιον, με τὴν φωνὴν σας ἐκείνην τὴν σπανίαν, ἀκούετε, φίλη μου, με τὴν φωνὴν σας τὴν λιγυρόφθογον. — **Ὡ Κύριε Πρέσβυ,** μ' ἔλεγεν ἡ κόρη, νὰ πιστεύσῃ τις, διὰ μιᾶς τόσον εὐτύχημα; λοιπὸν ὁ Θεὸς εἶναι τόσον δίκαιος καὶ τόσον καλὸς, ὥστε φροντίζει δι' ὅλους, πόσον εἶχα ἄδικον νὰ μεμψιμοιρῶ. — **Σᾶς** λέγω εἰλικρινῶς, φίλη μου, ὅτι σεῖς εἶσθε μία γυνὴ ἐκ τῶν σπανίων, ἃς ἀφήσωμεν τὰ κάλλη, διότι ἐγὼ ἀπήντησα παντοῦ ὅπου καὶ ἂν εὐρέθην ἀπειράριθμα· ἀλλ' αὐτὸς σας ὁ λάρυγξ εἶναι πρᾶγμα δυσεύρετον, εἶναι θεῖον δῶρον. — **Εὐχαριστῶ Κύριε,** εὐχαριστῶ, ὦ! ἃς ἡδυνάμην νὰ κατορθώσω πᾶν διὰ δύναται νὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ.

Ἡ κόρη **Σίγγ** ἦτο τῶνόντι πολυθέλγητρος, ἀλλ' ἐγὼ ὅστις ἴσως πρῶτην φορὰν ἤκουσα φωνὴν τοσοῦτον γλυκεράν, ἐθαύμαζα πολὺ περισσότερον διὰ τὸν λάρυγγα ἐκεῖνον ὅστις ἐσχημάτιζε τὴν μελωδίαν· καὶ ὅταν ἀπὸ περιέργειαν κινούμενος, ἠθέλησα ζητήσας ἄδειαν, εὐλαβῶς πως νὰ τὸν ψηλαφήσω, ἡ κόρη δὲν ἐδίστασε νὰ τὴν δώσῃ, ἀλλὰ βλέπουσα ἐμὲ ἐντρεπόμενον, καὶ τὴν χεῖρά μου τρέμουσαν, μ' ἐπέπληξεν ἠπίως, ἀπαράλλακτα ὅπως ἐπιπλήττουν τὰ μικρὰ παιδιά, καὶ λέγουσα « **Μὴ δὲ τὸ σὴν εὐλόβεια καὶ δὲν εἶναι ἄγιο λείψανον.** » — **Ἡ** ξεύρετε, φίλτατε **Πρέσβυ,** μ' ἔλεγεν ὑπερηφάνως, ἡ ξεύρετε ὅτι τὸ δρᾶμα τὸ ὁποῖον χθές

παρεστήσαμεν, ἦτο τῶνόντι ἐκ τῶν σπανίων· ὁ ποιητὴς αὐτοῦ ἔλαβε δῶρον παρὰ τῆς βασιλείας τῆς Ἀγγλίας διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του 500 στερλίνας, καὶ τὸ περισσότερον διότι ἐστιχοῦργησε δρᾶμα τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἀληθές. **Εὐθυμείσατε** τὴν στροφὴν ἐκείνην τῆς δευτέρας πράξεως ἣτις λέγει

Ὅταν πνέουν οἱ ἀέρες θαρρῶ σὺ πῶς μ' ὀμιλεῖς,
Στρέφομαι ἵνα σὲ ἴδω καὶ σ' ἀκούσω τί λαλεῖς,
Καὶ δὲν βλέπω παρὰ μόνον τὸ πτηνὸν ὅπου πετᾷ,
Καὶ τὸν ῥύακα νὰ τρέχῃ χωρὶς φεῖ νὰ σταματᾷ.
Ὡ πρὸς σὲ ἀφοσιώθῃ ἡ πανάθλιος ζωὴ μου!
Μάρτυρες μ' εἶναι τὰ ὄρη καὶ τὰ δένδρα τῆς ἐρήμου,
Κ' ἡ σελήνη ἥτις τώρα μ' ἀμυδροφεγγέει φῶς λάμπει,
Καὶ φωτίζονται τὰ πάντα κ' οἱ αἰθέρες καὶ οἱ κάμπιοι.
Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρημίαν ἔρχου, ἔρχου νὰ με βλέπῃς,
Καὶ τοῦς σάχρας τοῦ πρώτου ἔρωτός μας ἵνα δρέπῃς·
Οὐρανὲ καὶ γῆ ὅποια!

Ὅταν με λαλῇ ἐκρέει ἐμπροσθέν μου μελωδία!
καὶ τόσα ἄλλα, ἅτινα ψαλλόμενα ἐπισύρουν
θέλουσιν μὴ θέλουσιν τὴν προσοχὴν τοῦ θεατοῦ.

— **Μὴ μ' ἀναφέρῃς παρακαλῶ,** τῇ ἔλεγα, μὴ μ' ἀναφέρῃς τὰ τοιαῦτα, διότι ἀναξίεις τὰ τραύματά μου. — **Λοιπὸν ἄς τ' ἀφήσωμεν** ἀφοῦ σᾶς λυποῦν . . . καὶ θὰ διαμένετε πολὺν καιρὸν φίλτατε **Πρέσβυ** εἰς **Λονδῖνον**; — **Τρεῖς** μόνον μῆνας. — **Ὡ** πόσον χαίρω, διότι ἴσως με φανῇτε, φίλε μου, καὶ πάλιν χρήσιμος, ἐν τοσοῦτῳ ἢ ὥρα παρῆλθε δότε μοι τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω. — **Ἡ** ἄδεια εἶναι παντοτε εἰς τὴν διάθεσίν σας, φίλη μου· ἀλλὰ διατί τόση βία; — **Ὡ** συγγνώμην, **Κύριέ μου,** πρέπει νὰ πηγαίνω διότι ἔχω σήμερον πολλὰς ἀσχολίας· χαίρετε, φίλε μου, χαίρετε. — **Ἀλλὰ** τὸ γραμματίον; πῶς ἐλησμονήσατε τὸ γραμματίον; — **Ὡ,** ναι τῷ ὄντι, καὶ τὸ ὁποῖον τόσον θὰ με χρησιμεύσῃ. — **Ἰδοὺ** λαβετε· τῆς τὸ ἔδωκα καὶ δὲν κατεδέχθη διόλου νὰ ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπ' αὐτοῦ. Τὸ ἔλαβε καὶ ἀνεχώρησεν, ὑποσχεθεῖσα νὰ ἔλθῃ πάλιν αὐριον εἰς ἐπίσκεψίν μου, καὶ νὰ με εἴπῃ τὸ ἀποτελεσμα τῶν ὑποθέσεων της.

Οἱ Ἀγγλοὶ δὲν ὁμοιάζουν τὸν φιλόπονον τῆς Κίνας λαόν, φίλε **Σίγγ,** ἀλλὰ δὲν ἡξεύρουσι πῶς νὰ κάμουν ἵνα ἐξοδεύσῃσι τὰ χρήματά των· πολλὰκις καθίστανται μανιακοὶ εἰς τινὰ πράγματα, λέγω μανιακοὶ, διότι διὰ μίαν φαντασιοπληξίαν των προσπαθοῦν τὸ πᾶν νὰ θυσιάσωσιν ἂν ἦναι δυνατόν· τὸ κλίμα τοῦ τόπου φαίνεται νὰ παρῇ τὴν ἀσθένειαν ταύτην, διότι κ' ἐγὼ διατρέβων εἰς **Λονδῖνον** ἠθέλησα προθύμως διὰ μίαν **Λό-**

λα-Μοντέ; νὰ ἐξοδεύσω 60 χιλιάδ. φράγκα· τὰ ὅποια ἐλυπήθην ὑστερον ἀφοῦ παρῆλθον δύο ἡμέραι καὶ δὲν εἶδα οὔτε ἤκουσα πλέον περὶ αὐτῆς. Λοιπὸν τί ἔγινε θελεις Σὺ νὰ μαθῆς τώρα· ἀνεχώρησε, φίλε μου, ἀμα ἔλαβε τὰς 60 χιλδ. φρ. ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ ἀνδρός της διὰ τὸ Βέλγιον. Εἶδες λοιπὸν, Σίγγ, Ἀγγλικὴν γεναιότητα; ἐπίσιενες ποτὲ ν' ἀπατηθῶ τόσο ἐγὼ ἀπὸ μίαν γυναῖκα; δικαίως γελαῖς ἀναγινώσκων τὴν παροῦσαν μου ἐπιτροχάδην, καὶ τότε μόνον θέλεις μὲ δικαιώσκειν ἂν ποτὲ τύχη νὰ ἴδῃς ἐκ τοῦ πλησίον τοὺς παραδόξους τούτους λαούς.

Ἔκλαιεν ἡ ψυχὴ μου, ἐξ ἑνὸς μὲν διὰ τὰ χρήματα, καὶ ἐξ ἄλλου δὲ διὰ τὴν γυναῖκα ἀντὶ τὴν πρὸς τὴν ὁποίαν συνέλαβα ἀνόητον ἔρωτα· γενναϊότης, ἔλεγα κατ' ἔμανιόν, ἵνα μὴ ἀφήσωμεν τὰ κῶλα ἐν τῇ ἐρήμῳ· καὶ εἰς τὴν περίστασιν ἐκείνην ἐφάνην φιλόσοφος καὶ ἰδοὺ πῶς. Τῇ ἐπαύριον ἐμελλε ν' ἀνοιχθῇ ἡ Παγκόσμιος Ἐκθεσις, ἐνθα ἀπεφάσισα νὰ πηγαίνω συνεχῶς, καὶ διὰ τοῦ τρόπου τούτου διώξω τὴν λύπην τῆς καρδίας. Τῶντι οὕτω πως ἔγινε, ἦτο πρώτη Μαΐου ὅτε αὕτη ἡνοίχθη, παρουσία τῆς βασιλείσης Βικτωρίας, ὅλης τῆς αὐλῆς καὶ τεσσαράκοντα χιλιάδων θεατῶν συνιστομένων ἐξ ἀνδρῶν ἐπισήμων καὶ μεγάλων τοῦ κόσμου ἐμπόρων, ἐκ τὸς τοῦ ἀπειραριθμοῦ ἄλλου λαοῦ τοῦ εὐρισκομένου ἔξω τοῦ ὑελίνου παλατίου.

Ἐντὸς αὐτοῦ ὑπῆρχε μέρος ἐνθα ἐμελλε νὰ σταθῇ ἡ βασίλισσα ἐπὶ θρόνου ὠραίου, ἔχουσα σιμά της τὸν πρίγγιπα Ἀλβέρτον, καὶ πλησίον ἐκεῖ ἐστάθησαν ὅλοι οἱ ἐπίσημοι ἄνδρες ξένοι τε καὶ ἐντόπιοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων κ' ἐγώ. Τί ἄξιον συγκινήσεως θέαμα! ὅταν ὁ μέγας τοῦ Λοιδοῦ Ἐπίσκοπος ἐδέετο πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου καὶ ὑπὲρ τῆς προόδου τοῦ γιγαντιαίου τούτου ἔργου, τὸ πλῆθος ὅλον μὲ ἀσκεπεῖς κεφαλὰς ὡσαύτως ἐδέετο καὶ ἔβλεπε δάκρυα χαρᾶς νὰ βρέχωσι τὰς παρειάς. Ἐπομένως ἔψαλλαν ὕμνον ὠραῖον καὶ μελωδικόν· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν λόγων τινῶν ἐκ μέρους τῆς βασιλείσης, καὶ ἐκ μέρους τῆς διευθύνσεως ἥτις ἐξέθειτε τὰς πράξεις της, καὶ πολλῶν ἄλλων πραγμάτων τὰ ὅποια παραλείπω ἐνταῦθα, ἔγινεν ἡ ἐναρξίς τῆς Ἐθέσεως. Ἐγὼ ἐνθουσιασθεὶς ἐπῆγα πλησίον τῆς Βικτωρίας, τῆς ὁποίας ἡσπασθὴν τὴν δεξιὰν χεῖρα, ἕνεκα δὲ τούτου μέγας ἠκούσθη ψιθυρισμὸς, ὅστις ὀλίγον μ' ἐφόβισεν· ἀλλὰ ἐν μικρὸν μειδίαμα τῆς βασιλείσης μ' ἔδωκε τὸ πρῶτόν μου θάρρος. Τί εἶδα ἐντὸς τοῦ ὑελίνου παλατίου, κατωτέρω θέλω σοὶ γράψαι.

(Ἀκολουθεῖ.)

Αἱ ἀνθρωπιναὶ θλίψεις. — ΟΝΕΙΡΟΝ.

Ἀναφέρεται ὅτι ὁ μέγας τῆς Ἠθικῆς διδάσκαλος, ὁ Σωκράτης, ἐσυνείβηκε νὰ λέγῃ ὅτι ἂν ὅλαι αἱ δυστυχίαι τῶν ἀνθρώπων ἐρρίπτοντο εἰς δημόσιόν τι ταμεῖον, διὰ νὰ διανεμηθῶσιν ἐξ ἴσου εἰς ὅλους, ὅσοι τώρα νομίζουν ὅτι εἶναι πολλὰ δυστυχεῖς, ἤθελον προτιμῆσαι τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἤδη ἔχουσι παρ' ὅ,τι ἤθελε δοθῇ εἰς αὐτοὺς ἀπὸ τὴν γενικὴν ταύτην διανομήν. Ὁ δ' Ὀράτιος ἐπεξέτεινεν ἔτι μᾶλλον τὴν ἰδέαν ταύτην, ὑπαινισσόμενος (Σατ. Α. Βιβλ. α. 1.) ὅτι εὐκολώτερον ἠέλομεν ὑπομείνει τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀτυχίας παρὰ τὰς τῶν ἄλλων, ἂν ἐπρόκειτο λόγος νὰ κάμωμεν ἀνταλλαγὴν τινα μετ' αὐτῶν.

Ἐνόσω δ' ἐπὶ τῆς κλίνης μου . . . ἤμην εἰς τοὺς στοχασμούς· τούτους παραδεδομένους, κατεσχέθην ὑπὸ ὕπνου. Ἐξαίφνης δὲ μὲ ἐφάνη ὅτι εἶδον τὸν Ὀλύμπιον Δία νεύοντα διὰ τῶν κυανῶν αὐτοῦ ὀφρῶν, καὶ διατάσσοντα ἅπαντας τοὺς θνητοὺς νὰ συναθροίσωσιν ὅλας τὰς θλίψεις καὶ τὰς συμφορὰς αὐτῶν, καὶ νὰ ρίψωσιν αὐτάς εἰς σωρόν. Μεγάλῃ πεδιάδι προσδιωρίσθη ἐπὶ τούτῳ. Ἐγὼ δὲ λαβὼν θέσιν ἐν τῷ μέσῳ αὐτῆς, ἔβλεπον μετὰ μεγάλης ἡδονῆς τοὺς ἀνθρώπους προσερχομένους καὶ ρίπτοντας τὰ βάρη των ἐπὶ τοῦ σωροῦ, ὅστις καὶ ἀμέσως ἀνυψώθη εἰς ὄρος μέγα τῶν νεφῶν φθάνων.

Γυνὴ δὲ τις λεπτὴ καὶ ζωπρὰ ἦτον ἡ μᾶλλον ἐνεργὸς κατὰ τὴν τελετὴν ταύτην. Ἐκράτει δὲ μεγαλοπρεπὲς τι κάτοπτρον διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, καὶ ἦτον ἐνδεδυμένη μὲ ἄθρόν τι φόρεμα, κεκεντημένον μὲ ἐριννύας καὶ δαίμονας, διάφορα χιμαιρικὰ σχήματα ἔχοντας. Ἐκαλεῖτο δὲ Φαντασία, καὶ αὕτη ἔφερεν ἕκαστον θνητὸν εἰς τὸν προσδιωρισμένον κατὰ τὴν πεδιάδα τόπον, ἀφοῦ πρότερον τὸν ἐβοήθει ἐπιστήμως νὰ κάμῃ τὴν δέσμην τῶν θλίψεων του, καὶ νὰ ἐπιθέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἐκινήθη δ' εἰς οἶκτον βλέπων τὰ ὁμοφυῆ μου ταῦτα ὄντα ἀχθόμενα ἀπὸ τὸ βάρος τῶν θλίψεων των, καὶ παρατηρῶν τὸν ἐνώπιόν μου κείμενον τεράστιον ἐκεῖνον σωρόν τῶν ἀνθρωπίνων συμφορῶν.

Ἐν τούτοις δὲ διεσκέδαζον οὐκ ὀλίγον μὲ πολλὰ ὑποκειμένα. Παρατήρησα τινὰ φέροντα δέσμην διὰ παλαιῶν τινὸς χρυσοκεντήτου, ἱματίου καλυπτομένην. Ἐξετάσας δ' αὐτὴν ὅτε τὴν ἐρρίψεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ, εἶδον ὅτι ἦτον ἡ Πτωχεία. Ἄλλον δὲ παρατήρησα ὅστις ἤρχετο πολλὰ ἔλαφασμένος καὶ καθιδρωμένος· ἐξετάσας δὲ καὶ τούτου τὸ βάρος εἶδον ὅτι ἦτον ἡ σύζυγός του. Τὸ δὲ περιεργότερον, παρατήρησα πολλοὺς ἐραστὰς, οἵτινες εἶχον ἐπὶ τῶν ὤμων των μεγάλαν